

John prvýkrát uvidel Jana, chlapca z Nemec-
ka, v deň, keď navštívil zbrojovku.

Nachádzala sa pri rieke neďa leko miesta, kde býval.

Na konci ulice, po ktorej
chodil každý deň do školy.

John rástol, továreň sa ustavične zväčšovala, a keď sa začala vojna, rozrastala sa čoraz väčšmi i čoraz rýchlejšie. Dlhá bola takmer celú míľu. John si už ani nevedel spomenúť, aká bola kedysi, rovnako ako si nedokázal v mysli vybaviť, aký býval on sám – dávno pred tým, než začala vojna.

Bola to najväčšia továreň na výrobu zbraní na svete. Stavali v nej vojnové lode. Vyrábali zbrane, bomby a delové strely. Pracovala tam Johnova mama i mnoho ďalších matiek. Chodili na dvanást hodinové zmeny. Robili nadčasy aj dvojité šichty. Pracovali čoraz ťažšie a čoraz dlhšie.

Na začiatku a na konci každej zmeny zaplnili ulice mesta ženy v modrých rovnošatách kráčajúce zo svojich domovov k bránam továrne a späť.

Všade sa ozývali

ich kroky,

rozhovory,

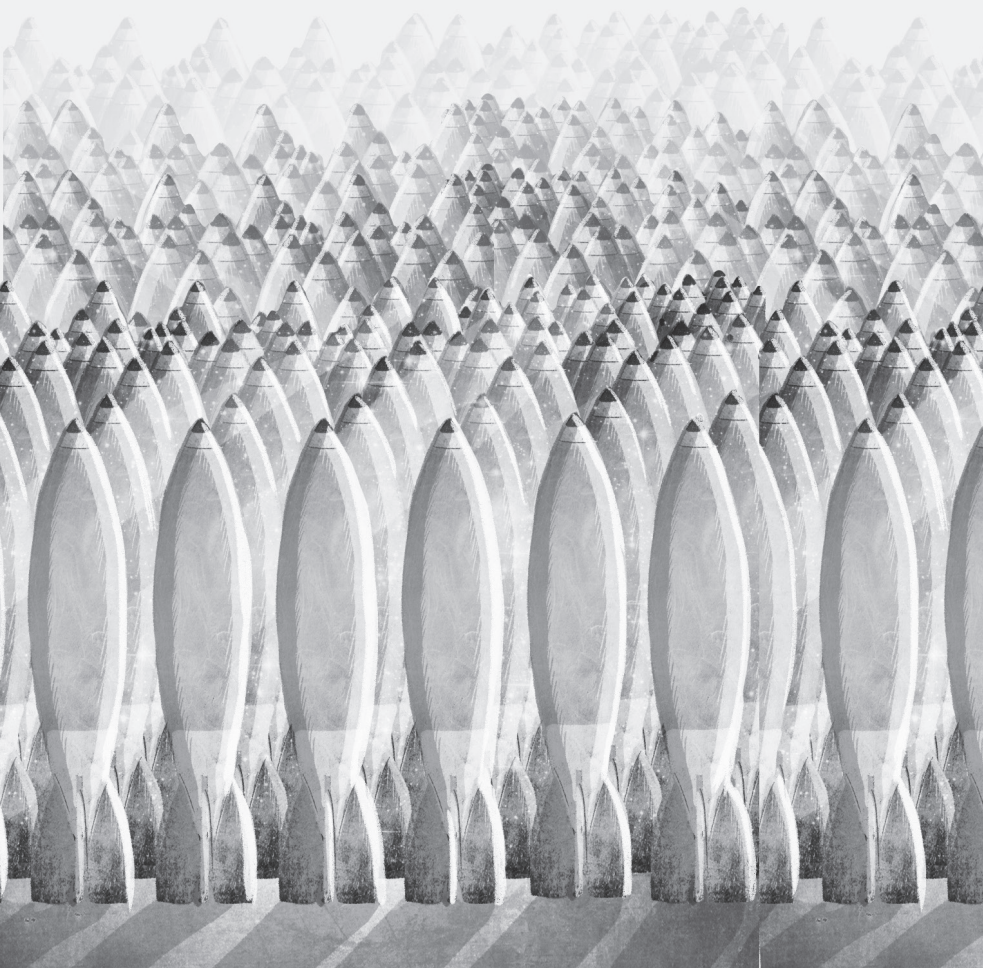
smiech

i spev.

Na pozadí tých pulzujúcich zvukov bolo počuť nepretržité klepotanie strojov a prístrojov, ktoré vyrábali nástroje vojny. Z času na čas sa ozval výbuch a vtedy sa čas zastavil a všetky deti si tíško šepkali:

„Bože, prosím, nech to nie je moja mama.“

Práve tam sa ich v ten deň chystal vziať pán
McTavish, aby videli, aký veľký je ich národ
a že víťazstvo bude čoskoro patriť im.

„Vaše matky vyrábajú zbrane,“ povedal de-
ťom, „ktoré chránia životy vašich otcov.“

